

Arrest

nr. 198 295 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 december 2016 België is binnengekomen, diende op 30 december 2016 zijn asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 21 mei 2012 en op 10 juli 2015 in Duitsland en op 17 januari 2013 in Italië.

1.2. Op 28 juli 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 31 juli 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 30/12/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 19 juli 2017 van 09.05 tot 12.17 uur, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en deel uit te maken van de Darod-clan. U bent geboren op 10 april 1990 in Beled Hawo. U verhuisde op jonge leeftijd naar El Adde, in de provincie Gedo, en huwde er in 2010 met K.A.N.

U werkte als leraar in de basisschool van El Adde tot u in 2012 het voorstel kreeg om secretaris van de districtscommissaris te worden. Vooraleer u uw nieuwe functie kon uitoefenen werd u benaderd door Al-Shabaab. Ze wilden dat u een informant zou worden voor hen. U weigerde, waarna Al-shabaab u met de dood begon te bedreigen als u niet wou meewerken. Op een avond ontvoerden ze u naar een u onbekende plaats waar ze u zodanig onder druk zetten dat u uw akkoord gaf om met hen samen te werken. U werd teruggebracht naar El Adde en besloot er zonder eerst naar huis te gaan uw land te verlaten.

U reisde via Ethiopië, Sudan en Libië naar Italië. Daar werden uw vingerafdrukken genomen maar u besloot door te reizen naar Duitsland waar u een asielaanvraag indiende in mei 2012. U werd begin 2013 naar Italië gebracht, waar u een nieuwe asielaanvraag indiende en in oktober 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. In 2015 besloot u na een vruchteloze zoektocht naar werk Italië te verlaten en voor een tweede maal asiel aan te vragen in Duitsland. Dit gebeurde in juni-juli 2015.

Via een vriend in Duitsland slaagde u er in om contact te leggen met uw familie in Somalië, die u op de hoogte brachten dat uw vrouw en kinderen in België verbleven. Op 6 juli 2016 werden uw vrouw K.A.N. en uw twee kinderen H. en A. de vluchtelingenstatus toegekend in België. In die periode hebt u elkaar teruggezien in Antwerpen. Daarna keerde u terug naar Italië. U besloot asiel aan te vragen in België van zodra uw vrouw een woonplaats in België gevonden had. U kwam op 9 december 2016 aan in België en vroeg op 30 december 2016 asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: uw Italiaanse verblijfsvergunning (subsidiaire bescherming) geldig tot 2 november 2021, uw Italiaans reisdocument voor vluchtelingen, uw huwelijksakte in het Somalisch en een Engelstalige kopie, een werkloosheidsattest van de provincie Rome van 21 februari 2014 en 8 november 2016, een attest van het Italiaans basisonderwijs, twee attesten van beroepsopleidingen in Rome, een geboortecertificaat van uw zoon A.M.A., geboren op 29 maart 2017 in Sint-Niklaas, attesten van NT2, een getuigschrift van een Belgische rijkschool en een inburgeringscontract van de provincie Oost-Vlaanderen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van nonrefoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu hebt u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw asielaanvraag in België verklaart u om twee redenen niet terug te kunnen en willen gaan naar Italië. De eerste is dat u uw vrouw en kinderen in België wil vervoegen (CGVS, p. 19), de tweede dat uw levensomstandigheden in Italië bijzonder moeilijk waren. U refereert daarmee in het bijzonder aan uw vruchteloze zoektocht naar werk en een gebrek aan degelijke huisvesting en aan medische zorgen.

Uit uw verklaringen en de aangebrachte stukken blijkt dat u in Italië verschillende taal- en beroepsopleidingen volgde die u in staat moesten stellen om werk te vinden. U beweert dat u tijdens de opleidingsperiode een uitkering kreeg, daarna niet meer. Ondanks de opleidingen slaagde u er echter niet een job te vinden. Gevraagd of u de hulp van Italiaanse kennissen bij uw zoektocht inriep, bevestigt u dit maar voegt u er aan toe dat het voor de Italianen evenzeer moeilijk was om aan werk te geraken en zij u dus niet konden helpen. Door de werkloosheid was u genoodzaakt om uw intrek te blijven nemen in Palazzo Salam, een plaats waar veel vluchtelingen samenhoorden (CGVS, p. 3, 13-17). Naast uw werkloosheid en de povere huisvesting, stelt u dat er geen medische hulp is in Italië. Gevraagd om dit verder uit te leggen, verklaart u dat er geen gratis medicatie beschikbaar is. U zegt dat er dichtbij uw woonplaats gratis medische consultaties werden gedaan door de plaatselijke kerkgemeenschap maar dat de medicatie zelf moest worden aangekocht. Gevraagd of Italiaanse burgers de medicatie zelf ook moesten bekostigen, beweert u dat hetzelfde geldt voor de Italianen die werken. Wanneer u gevraagd wordt naar de toegang tot medische zorgen van andere vluchtelingen met een status in Italië, blijkt dat de kerkgemeenschap nabij uw woonplaats daar voor zorgde (CGVS, p. 17). Er blijkt uit uw verklaringen dus niet dat er geen medische zorgen voorhanden waren, maar dat u het vooral heeft over gratis medicatie. U blijkt zelf overigens nooit medische zorgen nodig gehad te hebben (CGVS, p. 17). Aangezien u zelf nooit medische problemen gehad hebt, zijn uw verklaringen dan ook niet gebaseerd op eigen ervaringen.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Wat het gegeven betreft dat uw echtgenote K.A.N. en kinderen op 6 juli 2016 de vluchtelingenstatus hebben verkregen in België, dient erop te worden gewezen dat het doel van de asielpprocedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, maar wel om na

te gaan of de persoon bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Elke asielaanvraag moet individueel worden onderzocht, waarbij onder andere rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker en de specifieke gegevens van het dossier. De Vreemdelingenwet voorziet bovendien in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. U dient zich desgevallend dan ook tot de geëigende procedure te wenden om uw verblijf in België in regel te stellen op grond van uw huidige gezinssituatie.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaringen en de neergelegde stukken.

De documenten die u voorlegt, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten hebben immers louter betrekking op uw familiale situatie, de door u gevolgde opleidingen en uw verblijfsstatus in Italië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat uw echtgenote K.A.N. over de vluchtelingstatus in België beschikt.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggedleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u in Italië over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker stelt vooreerst dat artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel dat een asielaanvraag een onderzoek conform artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet behelst, en dat dit artikel aldus strikt dient te worden geïnterpreteerd. Hij voert aan dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van zijn asielaanvraag ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, gezien Italië een EU-lidstaat is. Artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet beoogt immers de omzetting van artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, dat het concept van 'eerste land van asiel' definieert. Verzoeker meent dat artikel 25 van dezelfde Richtlijn het toepassingsgebied van voorgaand artikel definieert, waaruit volgt dat artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EG omtrent het 'eerste land van asiel' enkel betrekking kan hebben op landen die geen EU-lidstaat zijn, alsook dat hetzelfde artikel niet op hem van toepassing kan zijn omdat hij de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië en niet de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar rechtspraak van de Raad. Hij voert hierbij tevens aan dat evenmin toepassing gemaakt kan worden van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 23, §2 i° artikel 2, j, van de richtlijn 2011/95/EU

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Na een korte theoretische toelichting merkt verzoeker op dat hij getracht heeft om gezinshereniging te verkrijgen met zijn familie, die in België over de vluchtelingenstatus beschikt, doch dat zijn aanvraag geweigerd werd omdat er een fout stond in zijn huwelijksakte. Hij voert aan dat, gedurende deze procedure, noch de gemeente noch de Dienst Vreemdelingenzaken hem heeft geïnformeerd over de mogelijkheid om een DNA-test te bekomen als bewijs voor verwantschap met zijn kinderen. Inmiddels kan verzoeker geen gezinshereniging meer bekomen met zijn echtgenote op basis van artikel 10, § 2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst hierbij op het principe van de ‘eenheid van het gezin’, zoals bepaald in artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Verzoeker meent dat, gezien zijn echtgenote en kinderen, met wie hij in Somalië een nucleair gezin vormde, erkend werden als vluchteling in België, hij zich niet dient te beroepen op persoonlijke vluchtredenen om internationale bescherming te krijgen (RvV 19 mei 2015, nr. 145 602). Hij wijst erop dat het Belgisch recht conform de Richtlijn 2011/95/EU dient te worden geïnterpreteerd. Daarnaast gaat de commissaris-generaal eraan voorbij dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers kinderen moeten opgroeien zonder vader, hetgeen niet in overeenstemming is met het ‘belang van het kind’ zoals bepaald in considerans 18 van Richtlijn 2011/95/EU.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een e-mail van de gemeente Sint-Niklaas van 28 augustus 2017 inzake de procedure tot gezinshereniging van verzoeker (stuk 3).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, aangezien hij reeds een subsidiaire beschermingsstatus kreeg in Italië (RvS 15 juni 2016, nr. 12.008 (c) en RvS 14 juli 2016, nr. 12.055 (c)).

2.3. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning en een Italiaans reisdocument, waaruit blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië. Beide documenten zijn geldig tot 2 november 2021. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat Italië als eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt beschouwd, en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de bescherming die door Italië werd verleend heeft opgehouden te bestaan, ontoereikend zou zijn of dat verzoeker ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De Raad merkt op dat artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”:

“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (Parl. St. Kamer 2012-2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Voormeld artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU, thans opgenomen in artikel 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). Voornoemde omzetting is een logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en is ingegeven door de betrachting om de aanvragen van de asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad en dienaangaande wordt aangevoerd dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, gezien Italië een EU-lidstaat betreft en verzoeker er een subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, dient te worden opgemerkt dat er geen precedentenwerking bestaat.

In voorliggend geval blijkt uit het geheel van de elementen die voorliggen dat verzoeker actueel over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Italië, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is het Unierecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien na te leven. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM, evenals dat verzoeker geen valabele argumenten kan doen gelden die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Italië. Bovendien onderscheidt de commissaris-generaal noch de Raad concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Italië te worden toegelaten.

Er dient immers vastgesteld te worden dat verzoeker, toen hem tijdens het CGVS-interview gevraagd werd naar zijn vrees ten opzichte van Italië, enkel verwees naar zijn moeilijke levensomstandigheden in Italië, dat er geen gebrek was aan huisvesting en medische zorg alsook dat hij moeilijkheden had om werk te vinden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 13-19). Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker Italië verliet omwille van socio-economische redenen die geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhouden. De socio-economische omstandigheden zijn bovendien niet dermate dat deze zouden leiden tot een vernederende situatie.

De Raad stelt immers vast dat verzoekers situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoeker immers binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. De Raad merkt op dat overeenkomstig de EU-wetgeving aan haar subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten nationale verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker geen vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in.

De Raad besluit dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat geboden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Uit bovenstaande vaststellingen kan afgeleid worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het beginsel van non-refoulement naleeft, evenals dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals in artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker motiveert zijn asielaanvraag op grond van zijn wens om zijn echtgenote en kinderen te vervoegen, die erkend vluchteling zijn in België. De Raad merkt op dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan de appreciatie van verzoekers asielaanvraag zoals hierboven reeds beoordeeld werd. Hij kan dan ook niet gevolgd worden waar hij betoogt dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot hem moet worden uitgebreid. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij betoogt dat een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde indruist tegen het principe van de 'eenheid van het gezin'. Daargelaten de vraag of verzoeker rechtstreeks de toepassing van artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU kan inroepen in het kader van zijn asielaanvraag in België, is de bevoegdheid van de Raad *in casu* beperkt tot een onderzoek van verzoekers nood aan internationale bescherming en doet de huidige beslissing over de asielaanvraag geenszins afbreuk aan de mogelijkheden die verzoeker heeft om de instandhouding van het gezin te verkrijgen.

Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst of een reëel risico loopt op ernstige schade, *quod non in casu*. Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing ten aanzien van zijn kinderen een schending van het belang van het kind zou inhouden, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn beroep voor de Raad niet (mede) in naam van zijn kinderen, wier rechten hij geschonden acht, heeft ingesteld. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad merkt tevens op dat de asielprocedure onder geen geval kan gebruikt worden als vervanging van de geijkte gezinsherenigingsprocedure omdat verzoeker en zijn echtgenoot niet aan de wettelijke voorwaarden daartoe voldoen, zodat verzoekers kritiek omtrent zijn aanvraag tot gezinshereniging geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad merkt op dat de door verzoeker neergelegde documenten enkel betrekking hebben op diens familiale situatie, de door hem gevolgde opleidingen, zijn verblijfsstatus in Italië en zijn procedure tot gezinshereniging in België. Deze gegevens worden niet betwist, doch kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

In acht genomen wat voorafgaat kan Italië in hoofde van verzoeker derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel waar hij een reële bescherming geniet en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP